

PÍSEŇ 0393

I hvězdy a slunce

18. stol.

1. I hvě-zdy a slun-ce a ce-lič - ká zem ctí dob - ré - ho tvůr - ce svým
chva - lo - zpě - vem. Že vzbu - zu - je bá - zeň svou ve - leb - no -
- stí? Sám vnu - ká i bá - seň svou la - ska - vo - stí.

2. Kdo slunce dá jaru a létu svůj stín
a v barevném žáru plod strásá ti v klín?
To široké srdce, jež objímá svět,
a štědré jsou ruce, jež živí i květ.
3. Když obloha zvoní a červánky žhnou
a lesy, ach, voní a tajemně zvou -
a vlnka si šeptá a rozkveté luh,
kdo ještě se zeptá: Co učinil Bůh?
4. Nad dary tvé skvělé, ty svrchovaný,
ctím lásku tvou, z které jsou darovány.
Mír v tobě má pramen i duše svůj klid
a k lásce tvé "Amen" ti zpívá tvůj lid.

Edmond-L. Budry,
Adrián Mikolášek